

Påskan 2015

Det blev en resa till slut efter många om och men. Vintern var förfärlig då det bara regnade hela tiden. Göteborg har aldrig haft en så mörk vinter, och så frös man hela tiden genom den konstanta råheten. Det var i princip novemberväder oavbrutet från november ända fram till påsk (– och längre, skulle det visa sig...)

Jag hade hoppats kunna göra en sedvanlig Inter Rail-resa mot Bulgarien och Grekland för att fira påskan första veckan i april i Italien, men tusen saker kom emellan, främst arbeten, plikter och nya projekt. I mitten på mars stod det klart att jag måste inskränka resan till bara en vecka till påskan i Verona.

Dessutom fungerade Inter Rail längre som det skulle. Statens Järnvägar sålde inte längre Inter Rail eller några biljetter till utlandet längre än till Oslo och Köpenhamn, så Inter Rail måste man skaffa privat i en privat resebyrå med extra avgifter. Sålunda kom min lilla Inter Rail-biljett för tio dagar med fem resdagar för 1800 kronor att kosta 2500 inklusive platsbiljetter. När köpet var gjort och resan oundviklig fick jag veta att man kunde resa direkt Landvetter-Verona för 1400 tur och retur med flyg med två timmars restid. Nästa gång. Min tågresa ner skulle som vanligt ta 26 timmar – det hade den gjort sedan 70-talet.

Det var fortfarande svinkallt med minusgrader på nätterna (ända ner till minus 5) de första dagarna i april, men vädret var gott. Centralstationen i Köpenhamn var mera kaotisk än någonsin, men den gamla järnvägsrestaurangen hade blivit restaurang igen från att i kanske fem år ha varit en exklusiv pub. Den var en kombinerad restaurang och matbutik, där man kunde handla vad som helst i matväg, och det verkade trivsamt och fungera bra. På färjan till Puttgarden kunde jag inhandla en värmeförsäkring för natten genom en *Jägermeister* för 16 Euro. Därmed kunde hela resan vara räddad från början.

Resan förblev kall hela vägen ner till Hamburg, man frös hela tiden, men nattåget Hamburg-München erbjöd en positiv överraskning. Nattsittplatserna var bekväma, det var varmt på tåget, och det enda smolket i glädjebägaren var en snarkare som faktiskt tutade som en trombon. Jag har aldrig varit med om maken till snarkare.

Dessutom presterade detta tåg en så pass unik prestation, att det kom fram till München 20 minuter före tidtabellen! I München hade jag annars haft bara 20 minuter på mig för byte och uppletning av nytt tåg, men genom att denna frist fördubblades kunde jag även inta morgonkaffe med smaskig kaka.

Däremot var Veronatåget överfullt. Det var ju långfredag, den värsta resedagen i Italien på hela året, så folk satt på varandra i korridorerna. Att försöka bana sig väg till restaurangvagnen var ett dödfött företag. Bara att ta sig till närmaste toalett inbegrep klättring och besvärlig hinderlöpning över både berg av bagage och människor.

Men vädret var gott i Verona, och där kunde jag genast slänga strumporna – det var 20 grader varmt, och solen sken. Alberto var inte hemma i butiken, men på Villa Cozzo väntade Paolo och Gabriella med maten. Efteråt besökte jag Alberto tillsammans med Paolo, hans moder Gina hade gått bort i februari 95 år gammal, och de var för övrigt sjuka i hans familj, men annars mådde de bra.

Det blev nio timmars sömn den natten, så tydligen var jag helt utslagen. Det blev en vilodag, och som påskaftonsfilm den kvällen såg jag *Last Holiday* med Alec Guinness från 1950 på en mycket tankeväckande historia av J.B.Priestley, om en helt vanlig man som får diagnosen av sin läkare att han inom någon månad skall dö. Han får rådet att ta ut det mesta av livet till dess, och det gör han slag i och tar in på ett hotell på sydkusten, där allsköns original huserar. Då han ingenting har att förlora är han fullständigt ärlig och rakt på sak och säger vad han tycker om vad som helst, så att han framstår som något av en mystisk mirakelman för de övriga gästerna och har en otrolig social framgång och får sig serverad fantastiska karriärmöjligheter... Alec Guinness gör kanske sin allra känsligaste och subtilaste roll här.

Vädret var inget vidare till påsken, det var kallt och rått och mulet även om det inte regnade, och det var samma väder på påskdagen. Vi var 16 vid bordet med fyra generationer, och jag lyckades med några bilder. Efteråt for vi upp till Castagnè och fortsatte men ständigt inomhus. Ida och Achille hade inte varit där på flera år.

De mådde bra, och jag fann Achille fullkomligt oförändrad och klar vid sina snart 95 år, medan han bara är osäker på benen. Han citerade George Bernard Shaw för mig: "Ålderdomens dramatik består i minnet av hur det var att vara ung."

Utflykter.

Den första utflykten vi gjorde var till ett mycket sällsamt ställe som hette Giazza, där folk fortfarande talade kimbriska, ett särskilt språk i släktskap med sydtirolska och österrikiska. Där fanns till och med skyltar på kimbriska överallt, även om det denna annandag påsk mest bara var italienare som drällde där. Vi tog två cyklar på bilen och körde de 45 kilometrarna till Giazza för att där lämna bilen och fortsätta med cykel från 900 meter till 1336 meter, där snön tog vid. Detta ligger alltså fem mil öster om Verona i en instickande dal i Alperna – det finns fem sådana dalar norr och nordost om Verona.

Vädret var perfekt. Alperna var magnifika i sin bländande skinande vithet, och vi hade en minnesvärd utflykt. Högst där uppe vid snögränsen hade vi vår lilla picknick med bröd, tonfiskkonserver, frukt, choklad och coca-cola. Det räckte långt. Man kunde fortsätta uppåt vidare, men då måste man vandra till fots. Medan vi var där kom det ett helt gäng av skidåkare ned genom skogen.

Sedan hade vi en 450-meters nedförsbacke, då man inte behövde trampa en enda gång men dock vara alert med handbromsen hela tiden – det var lätt att få för hög fart, kurvorna kunde vara mycket tvära i serpentinerna, och det fanns ingen fotbroms. Det var nästan rena slalomåknungen med cykel, men motvinden kunde vara hård och mycket kall. Den första biten frös man nästan händerna av sig trots handskar.

Vi gjorde också en del utflykter omkring i Verona men bara till ställen jag kände till förut. Andrea kom hem sjuk på kvällen efter annandagen, då han tydligen ätit för mycket eller något olämpligt. Han fick gå till sängs i 38 graders feber, och mycket sådant grasserade i Verona just nu vid vårens ankomst – hela Albertos familj låg ju sjuk i något liknande.

Cristina rekommenderade en film för mig, *Cristiada*, som jag lyckades se annandagskvällen, den sanna historien om förföljelsen mot de kristna i Mexico av dess regering 1926-29 med Peter O'Toole som marterad biskop och Andy Garcia som det kristna motståndets ledare, generalen Enrico Gorostieta – det urartade till ett kritiskt inbördeskrig med tiotusentals döda, och detta i ett katolskt land. Man kan inte fatta hur en president kunde få för sig att förbjuda gudstjänster och förfölja de kristna i ett katolskt land, men faktum är att det ägde rum. Filmen gjordes 2012 och är en orgie i pathos, grymheter och omänsklighet i två och en halv timmar, medan dess största behållning var dess underbara filmmusik av James Horner. Även bildspråket var förstklassigt. Jag hade aldrig hört talas om detta absurda inbördeskrig tidigare, och det har väl knappast någon annan heller.

Båda de sista dagarna infann sig Nicola till lunchen, och till den sista även Maddalena, det äldsta barnbarnet, så att vi var sex i familjen till bordet. Även Achille och Ida såg jag en sista gång morgonen före avskedet.

Den stora överraskningen infann sig till avskedet. Paolo hade kört mig till stationen, vi hade båda glatts åt vår lyckade utflykt till Giazza och skiljts under hjärtliga former, och jag satt redan på perrongen och väntade på tåget, när Alberto Lanciai dök upp. Jag hade informerat honom om mina tider och hoppats på att vi kunde ses, men aldrig hade jag väntat mig att han skulle dyka upp i sista minuten. Just för att jag gett upp hoppet om honom blev det det hjärtligaste återseendet av alla. Vi fick prata i tio minuter innan tåget kom och körde iväg mig.

Allt gick bra till München, men nattåget till Hamburg var iskallt, och man vaknade ideligen av att man frös. Först på morgonkvisten skärpte sig någon, och värmen i vagnen blev human. Det var många sittplatspassagerare i vagnen, och alla hade besvär av kylan och hade pålsat på sig till maximum med sjalar, kappor och filter.

På färjan till Rödby kunde jag ta det lugnt, och mina arbeten verkade löpa jämnt ut med resan. På färjan erbjöds förmånliga priser för utvalda flaskor: Jägermeister och Famous Grouse för tillsammans 240 kronor i enlitersflaskor. Våren var räddad.

Slut.